

TORONYIRÁNY

XVI. 41.

2022. október 9.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 28. vasárnap

Jézushoz kiáltó kérésük a végső emberi bizalom és remény fellángolása: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!” És Jézus nem kerüli ki őket, megérti kiáltásukat és megszánja a nyomorultakat. Visszaállítja életüket a közösségbe és a mindennapi értékek közé. „Törvényesíti” őket, tisztává teszi és visszahelyezi a társadalomba. S teszi Jézus mindezt úgy, hogy tartja magát a mózesi törvényhez: csak a papok, a nép törvényes képviselői nyilváníthatják ki, hogy egészségesek, ezért hozzájuk küldi őket. Ekkor történik az az esemény, amelyet kiemelten közöl Lukács evangélista: egy a tíz közül visszatér Jézushoz hálát adni és leborul az Úr lábaihoz. Csak egyetlen egy a tíz közül. S az az egy is szamaritánus volt, aki a zsidóknak „idegen”.

Hálát adni a jelen esetben azt jelenti, hinni. Aki hálát ad Istennek, az nyilván hisz is benne. Az a külső jeleken, törvényeken, sőt a csodákon is túlra, mélyebbre lát. Kétszeresen gyógyult. Ezért bocsátja el Jézus a szamaritánust ilyen váratlan fordulattal: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított.” Aki felismerte Jézusban az Istent és a Messiást, az valóban kétszeresen egészséges lett: emberi és vallási értelemben is. Új teremtménnyé lett, az Isten országa tagjává lett, amikor visszatért a társadalomba. A másik kilenc csak az emberi világba talált vissza. Nem kétséges, melyik visszatérés ér többet az evangélium fényében.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. 2Kir 5,14-17** A szír Námán Elizeus próféta szavára megfürdik a Jordán folyóban, gyógyulást nyer a leprából, és hálát ad Izrael Istenének.
- 2. 2Tim 2,8-13** Ha mi megtagadjuk Krisztust, ő is megtagad minket, de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg.
- 3. Lk 17,11-19** Jézus szavára tíz leprás gyógyulást nyer betegségéből, de közülük egyedül az idegen szamaritánus megy vissza hálát adni Istennek gyógyulásáért.

A tíz leprás meggyógyítása és a hálás szamaritánus

Az epizód csak a harmadik evangéliumban olvasható. A bevezető 11. vers, amelyben ismét megjelenik Jeruzsálem, mint Jézus útjának végső célja, egyértelműen Lukács szerkesztői tevékenységének az eredménye. Maga az epizód (17,12-18) Lukács saját forrásából (SLk) való. Az első rész (12-14. v.) rövid csodaelbeszélést tartalmaz, amely azonban a jelenet egészében alárendelt szerepet kap. A hangsúly a második részen (15-19. v.) van, amely a megtisztult szamaritánus hálájáról és Jézus kommentáló szavairól számol be. A hála gondolata kapcsolja össze az epizódot az előző szakasszal, a szolga jutalmáról szóló példabeszéddel (17,7-10). A példabeszéd arra hívta fel a tanítványok figyelmét, hogy szolgálatukért nem követelhetnek hálát az Istentől. A mostani jelenet viszont azt teszi világossá, hogy a hála a tanítvány jellemvonása kell, hogy legyen: hálás lelkülettel kell elfogadniuk Isten kegyelmi adományait. A szakasz ószövetségi párhuzamaként megemlíthetjük a szír Naamán történetét, akit Elizeus tisztított meg a leprától, s aki háláját konkrét formában, adománnyal kívánta kifejezni (2Kir 5,1-19).

A bevezető mondatban Lukács ismét Jézus vándorlásának tényére, illetve Jeruzsálemre, mint végső úticélra irányítja a figyelmet. Nehézséget jelent a mondat második felének az értelmezése. Ebben arról olvasunk, hogy „Szamaria és Galilea között haladt át”. Régebben a megjegyzést általában úgy magyarázták, hogy Jézus Galilea és Szamaria határán nyugatról keletré vándorolt, hogy majd a Jordán völgye mentén folytassa tovább az utat délre, Jeruzsálem irányába. Kérdéses azonban, hogy a bevezető mondattal Lukács ténylegesen ezt akarta-e kifejezésre juttatni. Újabban az exegéták úgy vélik, hogy az evangélista nem kívánt egészen pontos helymegjelölést adni. Szamaria és Galilea említésével egyszerűen a következő epizódot akarta bevezetni, amelyben kilenc zsidó és egy szamariai leprásról van szó. Zsidók és szamariaiak együttléte leginkább valahol Szamaria és Galilea határán volt számára elképzelhető. Az a tény, hogy az evangélista a 12. versben az esemény helyeként egy falut jelöl meg, de annak a nevét nem

közli, szintén azt támasztja alá, hogy Lukács nem akart, s valószínűleg nem is tudott egészen pontos helymeghatározást adni.

A közelebről meg nem határozott faluban Jézus leprásokkal találkozott. A falukból a leprások nem voltak teljesen kitiltva, de a többi lakostól elkülönülve kellett élniük. Ezzel szemben Jeruzsálembé és a falakkal körülvett városokba nem mehettek be. A leprabetegségről és a leprások helyzetéről a Lk 5,12 magyarázatánál már részletesebben szoltunk. A jelenetben szereplő tíz leprás távolról megáll. Ez a magatartás megfelel annak az ószövetségi előírásnak (Lev 13,45 köv.), amely fertőzött személy számára megtiltja az egészségeshez való közeledést. A leprások a szerencsétlen állapotukra hívják fel Jézus figyelmét, de nem a megszokott „Tisztátalan, tisztátalan!” (Lev 13,45 köv.) felkiáltással, hanem olyan formában, amely a Jézusba vetett bizalmukat fejezi ki. A maguk számára kért könyörület nyilvánvalóan a társadalomból kizáró betegségtől való megszabadulást jelenti. Hasonló felkiáltás más csoda-elbeszélésekben is szerepel (vö. Lk 18,38; Mt 9,28).

Jézus válaszként nem a gyógyítást eredményező szót mondja ki, hanem utasítást ad nekik: menjenek, és mutassák meg magukat a papoknak. Az Ószövetség előírásai (Lev 13,49; 14,2-4) szerint a papoknak kellett a lepra megszűntét hivatalos formában megállapítani, s ezzel együtt a polgári, illetve vallási közösségbe való visszatérést elismerni. Feltűnő, hogy Jézus kifejezett gyógyító szó vagy tett nélkül küldi a leprásokat a papokhoz. Ezt a különlegességet általában úgy magyarázzák, hogy Jézus a hitüket akarja próbára tenni, ahhoz hasonlóan, ahogyan Elizeus Naamán hitét próbára tette (2Kir 5,14). Az elbeszélés szerint a leprások Jézus utasításának azonnal eleget tesznek, s ezzel megállják a próbát. Hitük eredményeképpen útközben bekövetkezik a gyógyulás.

A gyógyulás megállapítása után az elbeszélés a tíz leprás egyikére irányítja a figyelmet. A többi kilenc természetesnek veszi a tisztulás tényét, és továbbmegy, ő viszont kötelességének érzi, hogy kifejezze háláját Jézus iránt. Isten cselekvését ismeri fel a történetekben, ezért első megnyilatkozása az istendicséret. Majd visszatér Jézushoz, és leborulva ad neki hálát. A leborulás, amely általában királyoknak kijáró hódolat kifejezése volt, elismeri Jézus különleges méltóságát, s azt, hogy általa maga az Isten cselekszik. Csak a hála kifejezésének a bemutatása után tudjuk meg, hogy a visszatért személy samaritánus. Az erre vonatkozó megjegyzés hangsúlyozottan áll: a megvetett samaritánus mélyebb vallásos érzésről tesz tanúságot, mint zsidó társai.

Az elbeszélés Jézus szavaival folytatódik, amelyek kérdések. Először arra kérdez rá, hogy hol maradt a többi kilenc meggyógyult (17. v.). Majd a 18. versben újabb kérdés formájában egyértelműen kifejezésre juttatja, hogy távolmaradásuk valójában Istennel szembeni hálátlanság. Az „idegen” megnevezés a samaritánusra semmiképpen sem leértékelő, hanem csupán azt jelzi, hogy az illető nem tagja az izraelita népcsoportnak. Jézus kérdése inkább a meggyógyult zsidók irányába leértékelő, sőt vádló. Kiválasztottságuk tudatában túlságosan természetesnek veszik Isten segítségét, és elfelejtik a legalapvetőbb kötelességüket, a hálát.

A távolmaradottakra vonatkozó vádló kérdések után Jézus a samaritánushoz fordul. Magatartását hitként értékeli, olyan hitként, amely nemcsak a leprától való megtisztulást, hanem a testi-lelki gyógyulást lehetővé teszi. Hasonló jellegű kijelentés más csoda-elbeszélésekben is olvasható (Lk 8,48; 18,42). A jelen esetben a Jézus által megdicsért „hitnek” sajátos értelme van. Nemcsak a Jézusba vetett bizalmat foglalja magába, hanem a hálás lelkiületet is.

Kocsis Imre

Csak ti vagytok nekik! (10.)

A CSALÁDBAN VANNAK IDŐSEK IS

Nehéz megöregedni és nehéz az öregekkel együtt élni. Szükség van a velük való együttéléshez a napjainkban szinte ismeretlenné vált erényekre: türelemre és elviselésre.

Egy olyan szuper teljesítmény-központú világban, mint a miénk, az idős kor szükséges csapásnak, rossz következménynek és hibának számít. Szinte úgy veszik az idős életkort, mint a halál előszobáját: sötétnek és vigasztalannak. Pedig nagy szükségük lenne szeretető, gyengéd gondoskodásra. Nehezen veszik tudomásul, hogy „le vannak írva” a család felelős közösségében, és ez a tény a szó szoros értelmében megalázza őket. Az idősek olyanok, mint a tapasztalattal megtelt fiókok: ha meghal egy idős, kiürül egy fiók. A család vegye észre, hogy az idősek biztosítják a folytonosság megtartó erejét. Ha gondolkodás nélkül elfogadjuk a ránk hagyott anyagi örökséget, örülnünk az ő élettapasztalatuknak, amelyet meg akarnak osztani velünk.

A nagyszülők képviselik az unokák számára a családi szeretet folytonosságát. A nagyszülők nagy része idős korára megtanulta, hogyan kell jobb emberré válni.

A tapasztalat megtanította őket, hogy kincset gyűjtsenek maguknak és ez a kincs a „családi szellem”. Sok emlék, csalódás, titokzatosság, életstílus, szokás, vágy és remény van benne. A „családi regényt” is a nagyszülők írhatják meg az utódok számára. Ez sokszor lebilincselheti a fiatalokat, mert érzik, hogy a nagyszülők az eseményeket életükkel igazolják. Figyelemmel hallgatják, mikor a nagypapa arról az időről beszél, amikor az apjuk még kisiskolás volt és az előttük lévő emeletes lakóházak helyén még játszótér volt. Arról a helyről is tudnak beszélni, ahol valamikor egy kis tó állt, ahová a gyerekek fürödni jártak és ahol szüleik is megismerkedtek. Ezekből az elbeszélésekből a gyerekek meggyőződhetnek, hogy családjuk már régóta összetartozik és mindig össze fog tartozni. Ebből merítenek a családi szeretet fennmaradására is. A mai rohanó világban a család stabil történelmére szükség van. A gyerek számára nagyobb félelem nem létezik, mintha érzi, hogy a közösség összetartó ereje fellazul. A nagyszülők jelenléte az unokák számára időt állóvá lesz, biztonságot, s erőt ad.

HARMINC TANÁCS SIETŐS SZÜLŐKNEK

1. Az élet első éveit nagyon fontosak: ekkor kezd az egyéniség kibontakozni.
2. A gyerekeknek van jellemük, temperamentumuk, vágyaik és változó kedvük is. Engedjétek meg nekik, hogy néha kirúgjanak a hámból!
3. A gyerekek utánoznak benneteket. Rendelésre nem szeretnek semmit sem csinálni. Ne oktassátok soha egyiket sem! Amit megélték, azt teszik ők is.
4. A két szülő legyen közös nevezőn a nevelésben. Vigyázzanak, nehogy betonfalak legyenek gyermekeik előtt!
5. Ne vesszettek össze gyermekeitekkel! Ha ez mégis megtörténik, ti lesztok a vesztesek.
6. Legyetek türelmesek! Magatokkal is. Senki nem állítja, hogy a szülők feladata könnyű dolog.
7. A szülőkön kívül a társadalom is nevel.
8. Merjétek „nem”-et mondani. Így látják a gyerekek, hogy véditek őket.

9. Legyen idő a vidám életre is! Ha mindennap csak oktatjátok, utasítjátok gyermekeiteket, elmenekülnek otthonról.
10. Ajándékozzátok meg egymást!
11. Egyszerűsítsétek le a problémákat, de okvetlenül oldjátok meg azokat!
12. Fogadjátok szeretettel gyermekeitek barátait!
13. Bátorítsátok gyermekeiteket! A bátoratlan gyermek viselkedése helytelen lehet.
14. Hallgassátok meg gyermekeiteket! Nem baj, ha más véleményen vannak.
15. A dicséretnek minden gyermek örül. Tegyétek ezt minél többször!
16. Osszátok meg velük a döntés hatalmát! Adjatok választ a sok „Miért?” kérdésre!
17. Tartsátok be, amit megígértetek! A döntésekben legyetek következetesek! Ne vagdalózzatok!
18. Ha hibáztatok, ismerjétek be! Legyen bátorságotok hibázni és fogadjatok el, ha ők hibáznak!
19. Játsszátok együtt!
20. Amikor „komolyan” akartok beszélni gyermekeitekkel, várjátok meg, hogy megnyugodjanak!
21. Minden gyermek külön egyéniség. Többes számban nem lehet nevelni.
22. Kerüljük a parancsoló módot: „Tanulj!”, „Legyél rendes!”, „Imádkozzál!” Inkább tegyétek együtt.
23. Mondjátok el érzelmeiteket a gyermekeknek. Azt is, hogy ti „milyenek” voltatok.
24. Erősítsétek őket, hogy ne törjenek le a nehézségek láttán.
25. Vegyétek fel a harcot a tévével! Nem az a legnagyobb rossz, amit a tévé csinál, hanem amit elhanyagoltok miatta.
26. Ne örködjétek túlzottan gyermekeitek fölött! Kellő időben tegyétek lehetővé nekik, hogy ők védjék meg saját magukat.
27. A megalázott gyerek nem tanul semmin. Ne bíráljátok őket sokszor, a hibákat ne fújjátok föl! Építeni csak az erőre és a pozitívumra lehet.
28. Ne ítélkezzetek más gyermekek szülei felett, és ne versenyezzetek azok szüleiével sem!
29. Tanítsátok meg őket az olvasás szeretetére!
30. Mondjátok el nekik Jézus életét. Rajtatok a sor!

SZEMBEN A CSALÁDI SZERETETTEL

A családban mindenki merít a közös szeretetből. Csak így lehet továbbélni. A családi szeretet elsatnyulhat, ha csak „merítünk belőle” és nem „adunk hozzá”.

Ha a családi szeretetet egy olyan bankbetétnek tekintjük, amiből mindenki leemelhet tetszése szerint, hamar elfogy. Erre kevesen gondolnak. Azt gondolják, hogy ez a művelet elegendő a továbbéléshez. A családi „bankbetétnek” az számít, ami gyarapítja a szeretetet és a bizalmat, a „leemelés” pedig az, ami csökkenti a bizalmat, a békességet, a közös megoldás lehetőségét és „nem húznak együtt”.

Aki állandóan megalázza a másikat durvaságával és szögletes modorával, aki nem tartja tiszteletben a másik személyét, csak szünet nélkül bírál, panaszkodik, aki nem felel a vállalt kötelezettségéért, aki csak kiabálva tud beszélni, aki haragtartó, aki idegességet szít a családban, az kivonja magát a családi szeretet gazdag örökségéből. Aki viszont növeli a „betétet”, az a családban nyugalmat és megelégedést hint maga körül. Akinek elfogyott a „betétje”, olyan mintha aláaknázott terepen járna. Bármit tesz és mond, csak bajt okoz.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Radna fényes csillaga

A melki apátság (Ausztria) folyosóján a barokk devóció képi megjelenítései közt láttam korábban azt, amelynek középpontjában a Szent Szűz áll (a „Napba öltözött asszony”, a Mária-ikonográfia alaptípusa), lába alatt a Hold, feje fölött tizenkét csillagból font korona. Főtebb a Lélekgalamb glóriájából fénysugár árad a Szeplőtelen Szűz testén át. Egy angyal tükörrel felfogja, s a fizikai törvénynek megfelelően ezzel gyűjt meg egy gyertyát, a bibliai Újszövetséget, mely Krisztus világosságát szimbolizálja.

Ez az olajkép villant be, amikor *Harangozó Imre* könyvét fellapoztam, és a huszadik lapon *Jakob Adam* (1748-1811) *Sérelem nélkül való anya* feliratu grafikájával találkoztam. A könyv alcíme: *A máriaradnai kegyhely néprajzáról*, bevezetőjét a szegedi író: *Domonkos László* jegyezte; a boldog emlékű *Bálint Sándor* néprajztudós Radnáról közölt sorait idézi hosszabban, mely spirituális értékelés, a búcsújárás lényegének megfogalmazása: *Érzem az imádság, vezeklés áldozat misztikus áramait, amelyek Radnát fölüllemelik az egyének és korok szenvedésein. Fölüllemelik a híveket otthoni megszokott önmagukon. Radna kétségtelenül vádolja a konvencióvá, megmondolásokká szikkadt vallásosságot, vádolja a mindennap gondjaiba hullott embert, de ugyanakkor biztat, hívogat is: hív az élet megünneplésére: pihenésre, eszmélésre, ujjongásra.*

Hozzáfüzi még a legszögedibb szögedi megjegyzését, amely szerint Radna a Regnum Marianumnak, Mária országának egyik legnagyobb kegyhelye, „amelynek földrajzi és lelki vonzereje talán az összes magyar kegyhelyek közt a legnagyobb.” Domonkos véleménye a könyvről (mintegy válaszként a kérdésre: mi vonzhatta ide a legkülönbözőbb etnikumú népeket) az, hogy jóval több néprajzi tanulmánykötetnél: „forradalmas, szemet-nyitogató mű, a nagy felfedezések, a ráébresztések harsonás világából való.” Itt zavarba jövök, melyek ezek a ráébresztések? Ha *Harangozó Imre* szubjektív búcsújához lapozok Erdélyi Zsuzsannától, amely mintegy nyitánya a könyvnek, érdeklődően várom a folytatást, hiszen a nemzetközi folklórtudományban is nagy nevet szerzett Erdélyi János unoka valóban új kaput nyitott az archaikus imádságoknak, s csak örvendetes, hogy a szerző maga is gyűjti az ilyen típusú orális hagyományt, melyekből többet közöl. Érdeklődéssel tanulmányozhatja a nagy múltú, az idén felújítva „átadott” radnai kegyhely, település rövid történeti összefoglalóit, a szegediek, újkígyósiak búcsú rendjét.

Érdemes eredmény lett volna az újkígyósi *Csatlós Mátyás* (ismertebben: *Jézuskás Mátyás*) búcsúvezető szentembőr életének dokumentációs feldolgozása, amit a szerző már reménytelennek lát, hiszen azok sem élnek, akik ismerték.

Értékes a szöveggyűjtemény, amely a valóságra és legendákra, a falusi hiedelmekre, a szájhagyományra hagyatkozik, s a narratívákra (elbeszélések) *Jézuskás Matyi* bácsiról. Ha már szövegközlésekre utalunk, meg kell említeni a radnai búcsújárás énekeseinek csokrát is, amely egy sajtósági műfaj keretében (gondoljunk *Varga Lajos* ponyván árusított „szerzéseire”, vagy *Orosz Istvánéira*) figyelmet érdemel. Hasonlóan a főleg színes képanyag például Radna szentképeiből, a búcsú szakrális és vásári életéből. Külön mélylélektani tanulmány lehet *Nagy István* (közismertebben „*Szent Irha*”) asztalos búcsúvezető, ének szervező, festő látomásos képe a kolostor kerengőjének bejáratánál.

Amiről külön szólnunk kell, a *Gyónás az ég alatt* című fejezet. Manapság az ősvallás kérdésében is számtalan szélsőséges véleményt hallani. A szentségi (sacramentalis) gyakorlat olyan példáit írja le a szerző, melyek legfőljebb egyéni vallásgyakorlatot tükröznek: a bűnmegvallásról (gyónásról) van szó. Az egyik radnai példa, a másik csíksomlyói, a kisasszony napi, meg a pünkösdi napfelkeltén a zarándokok egy része szabadban (Kisssomlyó tetején, radnai nagytemplom előtt) a Nap felé fordulva imádkozott, az utóbbi helyen *gyóntak a Napnak*, amiről az ottani ferences páter ekként tájékoztatta a könyv szerzőjét. „Az igazi bűnbocsánatból táplálkozó (...) bocsánatkérés bizonnyal kedves az Úr előtt.” A páter jól válaszolt, bűneinket bárhol, bármikor megbánhatjuk, azonban súlyos bűnök Napnak történő megvallásáról aligha szólt. Nálunk például Püszkésnépek pünkösdváro hajnala nem kötődik Napba-gyónáshoz. Lélekvaráshoz igen; fény szimbólumról van szó, maga a fény az Ó- és Újszövetségben számtalan helyen meglelhető, kifejezi a lélek megvilágosodását, Isten dicsőségét, az égi szépséget, a Szentlélek adományait. A krisztusi kortól számos olyan jelkép áthagyományozódott a kereszténység életébe, amely magyarázatot ad mai vagy korábbi gyakorlatokra. Bálint Sándor szavaira jól emlékszem, amikor tudományos konferencián valaki népi örökségünk valamely szakrális tradíciójára utalva az ókori mitológiára hivatkozott: – „Elfelejtitek, hogy a keresztény vallásnak van Bibliája, amelyet századok óta ismer magyarságunk is.”

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébánia közössége a mai napon tartja a Magyarok Nagyszombatja (október 8.) ünnepéhez kapcsolódó búcsúját. A Szekesegyházban a 10 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Kondé Lajos pasztorális helynök, a Dóm plébánosa celebrálja és mond homíliát. 14-18 óráig búcsúi közösségi napra várják az érdeklődőket a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.), ahol asztalifoci-bajnokság, kürtöskalács sütés, valamint sok-sok játék szerepel a programban.

A felsővárosi Szent Miklós templomban október 10-től az esti szentmisék 17 órakor kezdődnek.

Október 13-án, csütörtökön 19:30 órától face2Face szentmise lesz a Dómban, melyre minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

Október 16-án, jövő vasárnap Balástyán a 10 órai szentmiséhez kapcsolódóan kerül sor a felújított plébánia-épület átadására. A szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja.

A Babagyász világnapjához (október 15.) kapcsolódva október 16-án, jövő vasárnap az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet templomban a 16 órakor kezdődő szentmisében emlékeznek meg a várandósági idő alatt, a szülés körül és a csecsemőkorban elvesztett gyermekekről és családjukról. Az I. Szegedi emlékmisét a Korábban Érkeztem Alapítvány Csillagfény Szülői Gyáztámogató Csoportja kezdeményezte, a szentmisét Thorday Attila esperes celebrálja.

A felsővárosi Szent Miklós Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 11 órától várják a közösséghez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Szent Miklós templomba. A következő alkalom jövő vasárnap, október 16-án lesz.

Bérmálkozási felkészítőre várja a 14 évnél idősebb fiatalokat a Belvárosi Plébánia közössége. A felkészítés havonta egy vasárnapi napon, tömbösített órákban történik, az ifjúsági szentmisékhez kapcsolódva. A havi találkozások mellett adventben és nagybőjtben egy-egy csütörtök délutáni bűnbánati liturgia és egy tavaszi lelkinap is része az egy éves folyamatnak. A következő alkalom október 16-án, 16 órakor kezdődik a Belvárosi Plébánia hittantermében (Dóm tér 15.). További információ a moc.liamg@mod.satatkotih e-mail címen kérhető.

A Gál Ferenc Egyetem szegedi Teológiai Kara keresztféléves hitéleti felvételit hirdet. Január 25-ig várják a jelentkezőket a katolikus teológus (osztatlan), hittanár-nevelőtanár (osztatlan és mesterszak) és katekéta-lelkipásztori munkatárs (alapszak) képzésekre. A jelentkezés közvetlen, belső alkalmassági felvételi lesz, az MA-hoz bármilyen alapszak megfelel. Állami ösztöndíjas vagy alacsony díjas képzések, külföldi ösztöndíjak, keresztény közösség, személyes vezetés, nyelvtanulás, nyelvvizsga lehetőség várja a fiatalokat és diplomásokat Szegeden.

Tizenkét csapat részvételével október 1-jén ÁGOTA Falván rendezték az ÁGOTA közösség focitornáját. A Tass-Alsószenttamáson lebonyolított seregszemlére mintegy száz, nevelőszülőnél, valamint lakásotthonban élő fiatal érkezett, többek között Baranya, Pest, Békés, Csongrád-Csanád és Jász-Nagykun-Szolnok megyéből. A csoportmérkőzéseket követően az első helyezettek küzdöttek a kupáért és az érmeért. A tornagyőzelmet végül a szolnoki lakásotthon csapata szerezte meg megelőzve a bácsalmási Csontdaralókat és a kiskunmajsai nevelőszülőknél élő gyermekeket. A díjakat Kothencz János, az ÁGOTA Alapítvány alapítója és Váradi Márk, a sportéletrendért felelős divízióvezető adta át.

Orosz Lőrinc egykori plébános mutatta be aranymiséjét október 2-án a mórahalmi Szent László király templomban. A pappá szentelésének 50. évfordulóját ünneplő lelkipásztor tiszteletére paptestvérei, korábbi hittanosai, ministránsai vettek részt az ünnepi szentmisén.

Október 2-án ünnepi szentmisével zárult a hagyományos tápai búcsú. A szentmisét, mely után ünnepi körmenetet tartottak, Biacsi József ásatthalmi plébános celebrálta.

Pályázati forrásból megújult a csongrádi Szent József templom és a plébániaépület homlokzata. Október 2-án, hálaadó ünnepi szentmise keretében Kovács János alezredes, nyugalmazott tábori lelkész és Topsi Bálint plébános áldották meg az épületeket.

A Családpasztorációban dolgozó papok részére szervezett találkozót október 4-én a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családügyi Bizottsága Budapesten, az MKPK irodaházában. A rendezvény jelmondata: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) volt. Az egész napos program során Szinodalitás és pasztoráció: igények és lehetőségek; valamint Hogyan segíti a keresztény lelkigondozás a családpasztorációt? címmel hangzott el előadás. A rendezvényen a Szeged-Csanádi Egyházmegyét Thorday Attila újszegedi plébános képviselte.

A Magyar Batthyány Alapítvány által alapított gróf Zichy Antónia-díjat vette át október 6-án Budapesten, a Fiumei úti sírkert Batthyány-mauzóleumnál megtartott ünnepségen Ritz Judit, a Bálint Sándor Egyházmegyei Szeretetszolgálat főigazgatója. A díjjal a társadalmi felelősségvállalásért vállalt szerepét ismerték el a díjazottnak.

A katolikus egyházban több évtizedes hagyomány október hónap folyamán a missziós gondolat tudatosítása. Az idén október 16-a, vasárnap a missziók világnapja, mely alkalom arra is, hogy az egyház tagjai adományokkal is segítsék a missziós munkát. Ezért a jövő vasárnapi perselyadományokat minden katolikus templomban a missziók javára továbbítják.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.